Žal. úřad uznal, že skutková podstata v posl. odstavci cit. § 8 požadovaná, t. j. odpírání vykonávání úřadu, dána jest již tím, že st-lé neúčastnili se schůzí ob. zast. a měst. rady. Stížnost vidí v tom nezákonnost, protože úřad nehleděl k tomu, že st-lé, nebo aspoň ti z nich, kdož byli členy měst. rady, referáty jim přidělené spravovali a vyřizovali. Dle mínění stížnosti nelze tedy považovati za odpírání plnění povinnosti úřadu, jestliže st-lé plnili některé, byť ne všechny povinnosti s úřadem jejich spojené.

Ani v tom nelze stížnosti přisvědčiti. Zákon stanoví prostě, že volitelnost ztrácí, kdo odepírá svůj úřad vykonávati. Úřad svůj vykonávati odpírá ten, kdo zdráhá se plniti povinnosti s úřadem spojené. Vykonává-li funkcionář jen některé funkce úřední, dle svého libovolného výběru, zdráhá se však plniti ostatní povinnosti s úřadem spojené, nelze o něm říci, že povinnosti úřední plní a úřad vykonávati neodpírá. Zákon zřejmě chce pod sankcí ztráty volitelnosti čeliti zanedbávání funkčních povinností po dobu jednání o resignaci, aby zabezpečil řádnou činnost zast. orgánů obecních. Tohoto úmyslu zákona nebylo by však dosaženo, kdyby posl. odst. § 8 byl vykládán ve smyslu stížnosti, neboť dle tohoto výkladu by plnění i sebe podružnější funkce úřední postačilo, aby odvrátilo od člena sboru újmu, kterou jej zákon chce nutiti, aby své funkční povinnosti plnil a řádný chod správy neztěžoval a nemařil. Nelze proto uznati, že st-lé neodpírali úřad svůj vykonávoti, když sice o referátech jim svěřených pracovali, a takto přípravných prací pro jednání zast. sboru se neúčastnili, avšak schůzí ob. zast. a měst. rady, v jejichž jednání spočívá vlastní těžisko správní činnosti obce, účastniti e odpírali.

St-lé jsou však na omylu i když se domnívají, že bylo třeba, aby proti nim bylo dříve postupováno podle § 13 jedn. řádu varováním a tresty, neboť § 8 ob. ř. vol. pojí ztrátu volitelnosti prostě k odpírání funkcí úředních a fakt tento jest dán, jakmile vykonávání úřadu je odpíráno, a nikoli teprve tehdy, když plnění povinností úředních bylo disc. prostředky marně vymáháno. Text zákona o tomto dalším požadavku se nezmiňuje a ani ze smyslu slov zákonem použitých, ani z účelu tohoto předpisu zákonného není možno jej vyvoditi.

Č. 5392.

Učitelstvo: * Případným zvýšením pensijní základny po rozumu čl. IV, odst. 2 zákona ze 17. prosince 1919 č. 2 Sb. z r. 1920 sluší rozuměti také učitele veřejné školy národní, který před účinností zákona ze 7. října 1919 č. 541 Sb. nabyl nároku na plné výslužné, toliko takové zvýšení, které nastalo na pensijní základně, dané dnem 1. září 1919, po tomto časovém termínu (§ 33. posl. věta zákona č. 274/1919).

(Nález ze dne 18. února 1926 č. 10.240/25.).

Prejudikatura: Boh. 4078 adm.

Věc: Jan V. v D. proti ministerstvu školství a národní osvěty o pensijní příspěvek.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — Zšr v Praze rozhodnutím ze 7. února 1924 žádosti st-le, který nabyl nároku na plné pensijní požitky od 1. září 1919, za povolení, aby platil 8% pens. příspěvky ze zvýšení pens. základny po 1. září 1919, tedy nikoli ze zvýšení, které nastalo v důsledku přeřazení podle zák. č. 541 ex 1919, nevyhověla, ježto podle platných zákonných ustanovení jest nutno pokládati za zvýšení pens. základny i zvýšení, které nastalo přeřazením podle zákona říjnového; při tom poukázala zšr na praktické příklady čl. VI. vl. nař. č. 34/1923. Další odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů rozhodnutí zšr-y.

Stížnost shledal nss důvodnou.

Nss vyslovil již v nálezu Boh. č. 4078 adm. právní názor, že případným zvýšením pens. základny po rozumu čl. IV. odst. 2 zák. ze 17. prosince 1919 č. 2 Sb. z roku 1920 sluší rozuměti u stát. zaměstnance, který před účinností zákona ze 7. října 1919 č. 541 Sb. nabyl nároku na plné výslužné, toliko takové zvýšení, které nastalo na pens. základně, dané dnem 1. září 1919, po tomto časovém termínu. Nss setrval i v daném případě, kde jde o učitele veř. školy národní, na tomto názoru, jelikož podle § 33 posl. věty zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb. platí učitelé veř. škol národních pens. příspěvky ve výši a po dobu, jak jest zákonem stanoveno pro státní úředníky. Dospěl tudíž nss i v tomto případě ke zrušení nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 5393.

Církevní věci: Platební povinnost náboženské matice ve věcech kongruových je toliko subsidiární.

(Nález ze dne 18. února 1926 č. 3144.)

Věc: Josef Ch. a František K. v Č. (adv. Dr. R. Traub z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (min. taj. Dr. Zd. Materka) o doplatek kongruy a vrácení záloh.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem býv. min. kultu a vyuč. z 22. prosince 1897 bylo podle §u 20 zák. ze 7. ledna 1874 č. 50 ř. z. uděleno státní svolení k vyloučení obcí V. a L. z obvodu fary v T. a ke zřízení fary pro tyto obce v Č. s tím, že zřízení a vydržování této fary stane se výlučně ze jmění kostela v Č. a že tudíž z této příčiny nevzniknou ani pro náboženskou matici ani pro jiný veřejný fond jakékoliv výdaje. Mimo to byly jmění kostela č-ckého uloženy též různé povinnosti ve prospěch faráře t-ckého. Podle zřizovací listiny o faře v Č. schválené arcibisk. ordinariátem ze 3. září 1912 a býv. místodržitelstvím v Praze 12. září 1912 nemá farní beneficium v Č. mimo farní budovu a zahrádku žádného jmění. Svolení k zřízení fary bylo dáno mimo jiné pod tou podmínkou, že zřízení a vydržování fary bude povinností zádušního jmění kostela v Č. a že tím ani nábož. matici ani jinému veř. fondu žádné výlohy nevzejdou. Doplňky kongruové byly pak také faráři a kaplanu v Č. ze jmění č-ckého kostela vypláceny podobně jako z tohoto jmění byly hrazeny též povinnosti vůči faráři v T. uložené rovněž cit. min. výnosem a listinou zřizovací. Když však výnos jmění tohoto zejména upsáním válečných půjček a tím, že